

Boekverslag Scholieren.com

Bangkok Boy door Carry Slee

Kees van der Pol

Feitelijke gegevens over het boek

Gebruikte druk: 1e

Verschijningsdatum 1e druk: 9 juni 2009

Aantal bladzijden: 255

Uitgegeven door: Carry Slee zelf

Beschrijving van de cover

De cover van Bangkok boy werd ontworpen door Charlotte de Ruiter, tweedejaarsstudent van de Junior* Academie voor Art Direction in Amsterdam. In samenwerking met Schoolmagazine en de designacademie werd een cover designwedstrijd georganiseerd. Het ontwerp van Charlotte werd gekozen uit 18 ontwerpen. Meer dan 10.000 middelbare scholieren en Carry Slee-fans brachten hun stem uit op een van de drie genomineerde covers.

Win

een weekend Breda met 3 vrienden en...

ontdek de leukste studentenstad van het zuiden!

KLIK HIER →

OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door:

NHTV internationaal hoger onderwijs Breda

een weekend Breda met 3 vrienden en...
Ontdek de leukste stad van het zuiden!
OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door:
NHTV Internationaal
hoger onderwijs
Breda

scholieren
.com

Op de cover staat de afbeelding van twee meisjes op een scooter. Wie in Bangkok is geweest, weet dat in die wereldstad de scooter een veel gebruikt vervoersmiddel is. Het is een aantrekkelijke cover voor een jeugdboek.

Genre aanduiding van het boek

Met dit boek richt Slee zich op jongeren die haar kinder- en jeugdboeken zijn ontgroeid, zoals scholieren in de laatste klassen van de middelbare school, studenten en jonge werkenden. De succesvolle schrijfster, die al bijna zeventig titels op haar naam heeft staan, heeft haar bekendheid vooral aan haar kinder- en jeugdboeken te danken. Slee wilde al heel lang voor jongvolwassenen schrijven, vertelde ze dinsdag. 'Van alle boeken die ik heb geschreven, heb ik aan Bangkok boy het meeste plezier beleefd.' Ook zei ze dat ze aan dat boek het langst heeft gewerkt, zo'n zes maanden.

Voor het nieuwe genre heeft Slee zich extra in de doelgroep verdiept. 'Ik heb de bladen gelezen die jongeren ook lezen, ik heb de films bekeken die jongeren ook zien en ik heb op internet weblogs bekeken om me de taal eigen te maken.' Als het boek een succes wordt, wil ze na de zomer een nieuw boek voor jongvolwassenen schrijven. Slee schreef eerder vier romans voor volwassenen. Met haar boeken voor de 16-plussers hoopt ze mensen aan te spreken die de overgang naar haar werk voor volwassenen nog te groot vinden.

Wat het genre betreft kun je spreken van een coming of age-roman. Kinderen die de volwassenheid bereiken. Ook kun je het boek een "roadnovel" noemen: de gebeurtenissen spelen zich af op een reis.

De flaptekst

De negentienjarige Bo heeft een relaxed leven. Ze studeert Nederlands in Amsterdam (maar niet al te fanatiek), heeft een knappe vriend (de kunstzinnige Joep) en kan het goed vinden met haar kamergenote Anouk (met wie ze ook veel ruzie maakt). Niks aan de hand dus. Tot dat Joep haar ineens dumpt. Bo blijft gekwetst en boos achter, maar niet voor lang. Aangespoord door Anouk gaat ze Joep zoeken om hem te confronteren met die ene dringende vraag: waarom? Tot Bo's verbazing blijkt Joep spoorloos verdwenen. Niemand weet waar hij is, zelfs zijn beste vriend niet. Het enige teken van leven is een kaart uit Bangkok, die Joep naar zijn adoptieouders heeft gestuurd. Is hij op zoek naar zijn roots? Of heeft hij jarenlang met een knappe Thaise gechat en wil hij haar nu in het echt ontmoeten? Vastberaden

dit tot op de bodem uit te zoeken, reizen Bo en Anouk hem achterna. Ze raken verzeild in een avontuur met verstrekkende gevolgen

Structuur en/of verhaalopbouw

“Bangkok Boy” is een chronologisch vertelde roman voor jongeren. Er zijn twee verhaallijnen. In precies 41 hoofdstukken wordt het verhaal verteld. Boven ieder hoofdstuk wordt verteld wie de verteller is: Bo of Joep. Die vertelt vervolgens in de ik-vorm wat zij of hij meemaakt. Voor de lezer is deze vertelstructuur natuurlijk aardig, want je kunt nu de gedachten en gevoelens van twee personages te weten komen. Bo neemt één hoofdstuk meer voor haar rekening dan Joep. Sommige verhaalelementen worden zowel door Bo als door Joep verteld.

Gebruikt perspectief

Er zijn zoals hierboven vermeld is twee vertellers: Bo en Joep. Bo is begin twintig en Joep is 22 jaar oud. Hij is op 4- jarige leeftijd geadopteerd door Nederlandse ouders en nu hij een geheim te verbergen heeft, gaat hij terug naar zijn “roots.”

De tijd van het verhaal

De schrijfster strooit niet met data en jaartallen. Maar je kunt uit tekstgegevens herleiden in welk jaar de jeugdroman speelt. Joep is in 1990 geadopteerd. Hij was toen vier jaar en op het moment dat hij weer terugkeert naar Thailand is hij 22 jaar. Dat is dus 18 jaar na zijn adoptie. Dat betekent dat het “Verhaal-Nu” in 2008 speelt. Omdat er ook een opmerking wordt gemaakt over de hitte en het hoogseizoen, valt bovendien aan te nemen dat het in de maand juli of augustus is. De vertelde tijd is enge weken.

De plaats van handeling

Er zijn drie plaatsen die een rol spelen. In het eerste deel van de roman zijn Bo en Anouk nog in Amsterdam. Er worden opmerkingen over Amsterdamse straatnamen gemaakt en ze bezoeken de Rietveld Academie. Ze keren ook naar Amsterdam terug zoals het in een echte queeste betaamt.

De tweede plaats is de wereldstad Bangkok, waar Joep, Anouk en Bo aankomen na hun vliegreis. Bo moet daar ook op zoek naar een adres van een weeshuis. Ze beleven er nog een paar interessante avonturen (seks in een wc, een bijna-verkrachting)

De derde plaats is de noordelijke Thaise stad Chang Mai. Daarheen is Joep vertrokken en Bo en Anouk reizen hem achterna. Ze ontmoeten hem.

Samenvatting van de inhoud

Er zijn twee verhaaldraden. De ene draad wordt verteld door Bo en de andere door Joep. Ze wisselen elkaar per hoofdstuk af. De hoofdstukken van Bo zijn meestal aanmerkelijk langer dan de hoofdstukken van Joep. Vooral in Thailand zijn die

vaak maar enkele pagina's. Daarom worden in dit leesverslag vaak enkele hoofdstukken gecombineerd en niet apart verteld.

Bo is in het eerste hoofdstuk boos, omdat ze verlaten is door Joep. Die heeft de verkering die drie jaar heeft geduurd, uitgemaakt. Nu denkt ze dat hij alweer met een ander meisje ligt te neuken. Ze zet de muziek hard en dan komt haar vriendin Anouk binnenstromen. Die moet studeren voor haar tentamens. Later gaat ze stappen en ze drinkt te veel. Ze versiert een wat saaie maar rijke student makelaardij. Ze gaat met hem mee naar huis: wanneer hij boven op haar kruipt, moet ze kotsen.

Joep brengt echter zijn meubels naar zijn vriend Pierre die hem met verhuizen helpt. Hij verkoopt ze aan zijn vriend voor 300 € en verdwijnt daarna. Hij neemt een nieuwe simkaart voor zijn telefoon en vertrekt naar Schiphol. Op de luchthaven blijkt dat zijn vliegtuig vertraging heeft. Een iets oudere, maar aantrekkelijke vrouw zegt dat ze in een hotel zal overnachten en vraagt hem of hij met haar meegaat. Hij vindt haar wel leuk. Ze hebben seks, maar hij blijft niet totdat ze wakker is. De volgende dag stapt hij in het vliegtuig naar Bangkok. Maar hij wordt onderweg niet lekker: hij heeft veel pijn in zijn hoofd en hij mag dan in de eerste klas verder reizen. Uren later komt hij in Bangkok aan. Hij probeert uit te zoeken hoe hij het beste naar zijn geboortedorp kan komen. Dat is nog wel een eindje uit de buurt. Het dorp ligt vlak bij Chang Mai.

Wanneer hij daar aankomt, ziet hij zijn moeder en zijn halfbroertje. Zijn moeder vertelt dat ze hem moest laten adopteren, omdat haar man verongelukt was en ze erg arm was. Hij was toen nog maar vier jaar. Ze had hem naar het weeshuis gebracht en toen ze hem terug wilde halen, was het al te laat. Hij was naar Nederland gebracht. Later was ze hertrouwd. Het broertje van Aroon (zoals Joep eigenlijk heet) is Benat.

Anouk en Bo gaan weer stappen. Ze drinken teveel en roken wiet. Daardoor raken ze behoorlijk stoned, maar ze hebben het erg naar hun zin. Wanneer Pierre belt, slaan ze onzintaal uit.

Bo denkt dat Joep is gaan samenwonen met Pierre: ze vindt het verschrikkelijk omdat ze denkt dat hij gay is. Er ligt ook een brief in zijn kamer. Die komt van het AMC, maar ze maakt de brief niet open. Verhaaltechnisch gezien is dit een subtiele vooruitwijzing naar wat er komen gaat.

Wanneer ze contact zoekt, zegt Pierre juist dat hij ook niet weet waar Joep is. Joep is bovendien zo herero als het maar zijn kan en Pierre valt niet op hem. Dat is weer goed nieuws. Anouk wil eigenlijk een wereldreis maken en Bo zegt dat ze wel met

haar mee wil. Ze gaan echter eerst naar de Rietveld Academie omdat ze willen weten waar Joep (die daar als kunststudent stond ingeschreven) is heengegaan. Dan belt Bo Joeps adoptieouders. Ze vertellen dat hij waarschijnlijk naar Thailand is gegaan. Daar komt hij immers vandaan en hij heeft altijd gezegd dat hij nog een keer naar zijn geboorteland terug wilde gaan. Nu wil Bo per se naar Thailand gaan en niet meer met Anouk mee op wereldreis. Die besluit uiteindelijk ook mee te gaan naar Thailand. Het geld voor de reis krijgt ze van haar vader die haar nieuwe collegegeld moet storten. Daarvan kunnen ze tickets kopen. Tegen haar eigen ouders zegt Bo dat ze op vakantie naar Wales is, waar een tante van Anouk woont. [Humoristisch scènes zijn er daarna steeds wanneer haar moeder belt en denkt dat ze in Wales zit, terwijl de geluiden uit de omgeving daaraan helemaal niet doen denken. Bo fantaseert zich suf om de geluiden steeds te verklaren. Dit is wel een grappig verhaalmotief in “engere zin.”]

Wanneer ze in Bangkok aankomen, gaan ze de volgende dag al naar het eerste weeshuis. Ze krijgen een adres, maar wanneer een vrouw een foto toont, is het een heel andere jongen.

Joep heeft het moeilijk in het dorp van zijn moeder. Hij wordt niet lekker, krijgt helse hoofdpijnen. Er is wat met hem aan de hand. In zijn droom heeft hij geijld en “Bo geroepen”, zegt zijn broertje. Hij heeft kort daarna weer een hoofdpijnaanval. Zijn moeder laat een kruidenvrouw uit het dorp aanrukken.

Bo en Anouk zijn nog steeds in Bangkok. Ze reizen met taxi's en tuktuks, maar op een keer gaan ze met twee jongens op een scooter mee. Dat gaat mis, ze willen seks met hen en ook nog hun handtas stelen. Maar doordat een meisje de jongens verradt, krijgen ze het geld weer terug. In de buurt van hun hotel is er een hoerenbuurt. Ze krijgen van een meisje een briefje in hun handen gestopt, waarop “help me“staat.

Die avond gaan ze stappen en ze komen in een backpackerscafé. Anouk heeft meteen een oogje op de Australiër Michael. Bo verveelt zich met zijn vriend John, totdat ze een knappe knul ziet die ze verleidt om mee naar de wc te gaan. Eerst bedient hij haar met de mond en daarna neukt hij haar op de rand van de spoelbak. Ze geniet hevig. De whisky vloeit daarna weer overvloedig.

Anouk wil met de jongens uit Australië meerijden naar Phuket, maar Bo wil nog steeds Joep zoeken. Ze krijgen ruzie, maar als puntje bij paaltje komt, gaat Anouk toch weer met haar mee. In het laatste weeshuis krijgen ze door dat Aroon waarschijnlijk uit de buurt van Chang Mai komt. Daarna komen ze een oude bekende weer tegen, de Thaise jongen Nari die zegt dat zijn broer een auto voor hen geschikt kan maken. Dat gebeurt, maar ze moeten 's nachts eerst bij hem overnachten. Natuurlijk ziet hij wel wat in een vrijpartij met de beide meiden, maar

die sturen hem toch weg.

Intussen is Joep in Chang Mai aan het werk. Ze kunnen het geld in de familie goed gebruiken. Hij moet folders uitdelen voor een toeristische organisatie. Maar hij krijgt weer last van hoofdpijnaanvallen. Dan denkt hij Bo te zien lopen, maar het is een ander blond meisje.

Bo en Anouk gaan op weg, maar nemen het Thaise hoertje Sumee mee. Die vertelt hoe ze gelokt is door ene Zubin die haar heel wat had beloofd, maar deze "loverboy" had haar in Bangkok aan een pooier overhandigd. Ze kunnen overnachten bij haar familie. Neef Dai is een zeer knappe jongen en zowel Bo als Anouk zien wel wat in hem. Op een vaartochtje naar een tropisch eilandje kan het natuurlijk niet uitblijven. Ze doen een tropisch trioetje en dat vindt iedereen erg lekker. Zelfs Bo en Anouk tongzoenen met elkaar en dat valt Bo niet tegen. Dai zegt de volgende dag dat hij met zijn vrienden Zubin zal aanpakken. Sumee liegt dat hij in Pattaya zit: ze voorziet moeilijkheden voor haar neef. Anouk is inmiddels genezen van haar Australische avontuur: ze is Michael door de seks met Dai alweer vergeten.

Joep krijgt steeds meer pijn en ziet af en toe helemaal niets. Hij liegt tegen zijn broertje en zegt dat hij vanwege zijn verloren lenzen naar Nederland moet. De lezer vermoedt intussen dat er wel iets aan de hand is. Hij wil ontslag nemen en naar Bangkok terugkeren, maar dan geeft zijn chef hem geen geld. Daarom gaat hij toch maar door. Hij denkt dat hij Anouk ziet lopen. Maar dat moet een vergissing zijn.

Dat is het niet want de meisjes zijn inmiddels in Chang Mai aangekomen. Maar onderweg is er iets verschrikkelijks gebeurd. Bo heeft even het stuur overgenomen en niet goed opgelet. Sumee had geroepen dat er een motorrijder (Zubin !) op de weg stond en die had een lelijke smak gemaakt. Ze denken zelfs dat hij dood is en besluiten door te rijden, want in de Thaise gevangenis is het geen lekker leventje. Ze gaan naar Chang Mai maar ze zijn bang dat Zubin niet dood is. Sumee wordt door haar moeder opgehaald en is hun eeuwig dankbaarheid verschuldigd. De opvallender Anouk ontmoet natuurlijk na korte tijd weer een knappe Thai en uit de omschrijving is het voor de lezer wel duidelijk dat dit de broer van Joep/Aron is. Ze willen weg uit Chang Mai omdat ze denken dat Zubin niet gestorven is en wraak zal willen nemen. Maar ze missen de bus naar het vliegveld en moeten dus nog een dag en een nacht wachten. Hij smokkelt hen het hotel in waar hij werkt. Ze bezetten een kamer op de bovenverdieping. De volgende dag willen ze weg uit Chang Mai om naar Vietnam te vliegen. Bo wordt wakker: ze merkt dat ze haar paspoort in de auto die ze willen

achterlaten, heeft laten liggen. Ze durven het niet zelf op te halen uit angst voor een herrezen Zubin. Dat moet Benat voor hen doen.

De volgende dag heeft Joep van zijn broer begrepen dat Bo terug is om hem te zoeken. Hij loopt wat rond in de toeristische zone en ziet Bo zitten bij een tempel. Die wacht op Anouk en Benat. Ze laat haar boosheid merken, maar Joep kan het vertrek naar Thailand niet uitleggen.

Bo vertelt het verhaal van Joep aan Anouk. Die vindt dat hij de auto naar Bangkok terug moet brengen. Dan kunnen zij vliegen naar Vietnam. Maar de plannen gaan helemaal niet door. Er stopt een politieauto bij de leenauto en de agenten beweren dat de bestuurder daarvan een man heeft gedood (dus toch!) Joep is een held, want hij neemt de schuld op zich en hij wordt ruw vastgepakt. Anouk en Bo gaan nu naar het vliegveld, maar ze merken dat het niet pluis is: andere meisjes die op hen lijken, worden uit de rij bij de incheckbalie geplukt. De politie is dus naar hen op zoek. Ze gaan weer weg en krijgen een lift van een vrachtwagenchauffeur naar Laos. Het is even spannend bij de grensovergang, maar ze komen er heelhuids door.

Joep/Aroon zit in een smerige Thaise gevangenis opgesloten. Hij vertelt nu dat hij een ongeneselijke ziekte heeft: een hersentumor. Hij kon niet meer behandeld worden en hij kon het niet aan om dit aan Bo te vertellen. Bovendien wilde hij nog een keer zijn geboorteland zien. Hij voelt zich wel schuldig, maar heeft door zijn "bekentenis" hopelijk wat goed gemaakt. Lang zal hij niet meer leven.

Anouk en Bo zijn weer veilig in Amsterdam. Ze willen een advocaat inschakelen om Joep vrij te krijgen. Die zegt dat ze dan zelf hun misdaad moeten bekennen en dan kunnen ze hun straf uitzitten in Nederland. Over die bekentenis verschillen Bo en Anouk van mening.

Joep zit in de gevangenis: hij verzwakt steeds meer. In dit korte hoofdstuk vertelt hij dat hij zweeft. Hij sterft.

In het laatste hoofdstuk krijgt Bo een mail van Sumeet. Ze vertelt over Joeps dood en zijn tumor die de oorzaak is. Bo begrijpt alles, maar is heel bos op Joep. Ze gaat naar zijn adoptieouders en die willen dat hij naar Nederland wordt overgebracht. Ook vertelt ze de geschiedenis aan haar eigen ouders die nu door hebben dat ze helemaal niet in Wales zat.

Bo voelt zich erg buitengesloten door Joep. Het gaat toch goed totdat zij z'n kist in de aula ziet staan. Dan breekt ze. Anouk pept haar op. Joep heeft het echt uit liefde voor haar gedaan.

Anouk is heel lief voor haar.

Titelverklaring

“Bangkok Boy” is natuurlijk niet zo moeilijk te verklaren. Joep is een Thaise geadopteerde jongen. Zijn moeder kon niet voor hem zorgen. Hij heette toen Aroon Thai. Het is natuurlijk een mooie allitererende titel, maar Joep brengt niet veel tijd door in de hoofdstad.

Thematiek en interpretatie

In eerste instantie is “Bangkok Boy” een liefdesstory. En wel een zelfopofferende liefde. Hoewel Bo het niet zo makkelijk aanvaardt, wil Joep niet vertellen dat hij aan een ongeneeslijke tumor lijdt en hij wil nog een keer naar zijn “roots”terug. Bo had liever gezien dat hij het wel verteld had, want ze denkt nu achtereenvolgens dat hij al een nieuw vriendinnetje heeft, homo is of bij een Thaise vrouw kinderen heeft. Ze gaat hem opsporen en die queeste brengt ze wel tot een goed einde(zie hieronder) Wanneer ze hem in Chang Mai ontmoet, wil hij nog niets over zijn ziekte vertellen. Maar op het spannendste moment offert hij zich voor haar op: hij zegt dat hij de door haar begane misdaad heeft gepleegd en verdwijnt in de niet zo misselijke gevangenis in Thailand. Daar kwijnt hij steeds meer weg en na een paar weken overlijdt hij. Daar weten Bo en Anouk niets van. Ze zijn veilig in Nederland gekomen en willen nu Joep uit de gevangenis halen. Maar dan komt het bericht dat Joep aan een tumor is overleden. Nog steeds is Bo daarover woedend: hij heeft haar buitengesloten, maar haar vriendin legt steeds maar uit dat dit een daad van liefde is.

Andere belangrijke motieven zijn:

- De queeste. Die voldoet aan de drie klassieke kenmerken. Het begin en het einde zijn op dezelfde plaats (Amsterdam) Er worden moeilijkheden op vreemd terrein overwonnen (Van Bangkok naar Chang Mai) De queeste wordt goed volbracht (Ze vinden Joep)
- Er is ook een soort Vatersuchtmotief: Joep gaat op zoek naar zijn “roots.”
- Het geheim: Joep wil zijn terminale ziekte niet verklappen- ook niet aan zijn eigen familie. Een tweede geheim is de aanrijding die Bo veroorzaakt. Ook dat mag niet worden verklapt. Een derde geheim is dat Bo niet aan haar ouders vertelt dat ze naar Bangkok is gereisd. Ze vertelt dat ze naar Wales is gegaan.
- Prostitutie: in Thailand heerst kinderprostitutie. Het meisje Sumee vraagt hun hulp. Ze bevrijden haar van haar pooier, nemen haar niet zonder gevaar mee en leveren haar af bij haar moeder in Chang Mai.
- De normen en waarden van deze tijd.
 - o Dit betreft het gebruik van alcohol en drugs ; Anouk en Bo zijn geen geheelonthouders (wiet, pillen, whisky)

- o Een vrije seksuele moraal (Joep op Schiphol; Bo met de makelaar; Bo op de wc in Bangkok; Bo en Anouk in hun trioavontuurtje)
- De corruptie van machthebbers in Thailand (politie kun je gemakkelijk omkopen)
- De ongeneeslijke ziekte (de hersentumor)
- De relatie tussen kinderen en hun ouders (Joep en zijn adoptieouders die het niet met elkaar kunnen vinden; Bo en haar ouders- het verzwijgen van de waarheid)
- De dood (van Zubin en Joep)

Beoordeling scholieren.com

Carry Slee doet met het uitgeven van een boek voor jongvolwassenen (ouder dan 16 jaar) wel iets unieks in haar carrière. Meestal vallen leerlingen van de 3e en 4e klas in het middelbaar onderwijs tussen het wal en het schip als het om het lezen van boeken gaat. Ze zijn te groot voor de jeugdboeken en te klein voor de wereld van de literatuur. De erkenning van Slee dat er in ieder geval een overgang moet zijn tussen die twee groepen lezers is m.i. heel belangrijk. Dat betekent wel dat we er in het onderwijs rekening mee moeten houden. De poging van Carry Slee is geslaagd te noemen. Ik denk dat de doelgroep dit een erg spannend, ontroerend en snel verteld verhaal zal vinden. Alles is gericht op de inhoud en dat zal de internetgeneratie van 2009 waarschijnlijk wel kunnen boeien.

Slee gebruikt ook een techniek die in veel boeken voor volwassenen voorkomt: het naast elkaar vertellen door twee personages. Om dat duidelijk te maken staat steeds boven een hoofdstuk vermeld wie er aan het woord is.

Je moet overigens niet kinderachtig wezen, want er zitten in het verhaal expliciet beschreven seksscènes. Ja, de jeugd van nu is nu eenmaal een andere generatie met nieuwe normen en waarden. Minister Rouwvoet van Jeugdzaken zal als moraalridder niet alles kunnen waarderen Anouk en Bo zijn ook geen meisjes die in de rij zullen staan bij het opgeven voor het programma "Veertig dagen zonder seks." Maar een lezer(es) die daar niet voor terugschrikt, zal het boek met veel plezier en in een ruk uitlezen.

Ik zou het als docent wel aandurven om dit boek te laten lezen voor de literatuurlijst. Voor Mavo-4 lijkt me het geen probleem qua niveau (misschien wat te jong voor dit soort seks of is dat ouderwets beschouwd) Ook voor havisten zou ik een pleidooi willen houden om het op de lijst te mogen zetten. Onder het motto "liever lekker gelezen te hebben in een boek voor 16 jaar en ouder dan in slapa gevallen bij een boek voor volwassenen." Probeer je leraar ervan te overtuigen dat dit best op de literatuurlijst kan. Tenslotte vormt de jeugd een subcultuur. Zelfs voor vwo-leerlingen zou ik een lans willen breken. Die kunnen en moeten m.i. in staat zijn het onderscheid tussen jeugdboeken, adolescentenliteratuur en de volwassen literatuur kunnen maken. Docenten (of scholen) die een puntenwaardering geven

voor het samenstellen van de literatuurlijst kunnen daarmee het onderscheid aangeven.

In een dergelijk geval zou ik het boek op de mavo -en havo-literatuurlijst willen waarderen met 2 punten. Het zijn tenslotte ook nog eens 255 bladzijden die je moet verteren. Voor vwo-kandidaten zou ik dan 1 punt op de lijst toekennen.

Relevante recensies

Bij het maken van dit boekverslag waren mij nog geen recensies bekend.

Over de schrijver en eerder gepubliceerde werk

Bron: website uitgever

Biografie

Carry Slee werd in 1949 geboren in Amsterdam. Al op jonge leeftijd was ze veel met verhalen en boeken bezig. Toen ze nog niet kon schrijven, bedacht ze verhaaltjes voor haar knuffeldieren. Ze zette haar knuffels in een kring om zich heen en las voor uit eigen werk. Op de lagere school had ze een schrift waarin ze korte verhalen en gedichten noteerde.

Docent drama

Na de middelbare school ging ze naar de Academie voor Woord en Gebaar in Utrecht. In 1975 slaagde ze voor deze opleiding. Ze werd dramadocent in het middelbaar onderwijs. Haar schrijverskwaliteiten kwamen toen goed van pas, want samen met haar leerlingen bedacht ze verhaallijnen waar ze vervolgens compleet uitgewerkte toneelstukken van maakte. De toneelstukken werden, vaak met groot succes, opgevoerd door de leerlingen.

Keetje Karnemelk

Carry Slee heeft twee dochters, Nadja (1979) en Masja (1981) die haar grootste inspiratiebron vormen. Toen haar dochters nog jong waren, bedacht Carry verhalen voor hen waarin 'Keetje Karnemelk' de hoofdrol speelde. Nadja en Masja vonden de verhalen zo leuk dat Carry Slee besloot ze naar het tijdschrift Bobo te sturen. Daarin werden ze gepubliceerd.

Gestimuleerd door het succes van 'Keetje Karnemelk' stortte Carry Slee zich op een boek over de belevenissen van de tweeling Rik en Roosje. Ze bood het manuscript aan bij een uitgeverij, waar het in 1989 in boekvorm verscheen. Hiermee begon een succesvolle carrière. Inmiddels is Carry Slee fulltime auteur en verschenen er al meer dan 50 boeken van haar hand.

Ook moeilijke onderwerpen

Carry Slee schrijft voor kinderen van alle leeftijden. Soms zijn haar boeken gebaseerd op dingen die echt gebeurd zijn; in andere gevallen zijn de verhalen verzonnen. Carry Slee schrijft klare taal, die kinderen aanspreekt. De situaties die ze beschrijft, zijn heel herkenbaar en de personages zijn zo goed uitgewerkt dat de lezer zich makkelijk kan identificeren. Haar boeken zijn altijd spannend en zo

geschreven dat je ze ineen keer uit wilt lezen.

In haar boeken schuwt Carry Slee moeilijke onderwerpen als homoseksualiteit, pesten en scheiden niet. Door haar humoristische en luchtige stijl worden haar boeken echter nooit te zwaar. Ze schrijft eerlijk over het feit dat ouders twifelen en niet altijd op iedere vraag een antwoord weten. Zo probeert zij kinderen aan te sporen om problemen op een creatieve en fantasierijke manier het hoofd te bieden.

Boeken voor volwassenen

Carry Slee heeft inmiddels ook drie prachtige romans geschreven voor volwassenen. Moederkruid, Dochter van Eva en De Toegift.

Bijlage Interview naar aanleiding van het verschijnen van Bangkok Boy
Verslag van het interview van leerlingen van het Revis Lyceum te Wijk bij Duurstede. Op dinsdag 9 juni kregen wij de mogelijkheid om aanwezig te zijn op de persconferentie en lancering van het nieuwe boek van Carry Slee. Ook hadden wij de gelegenheid om een half uur voor de persconferentie een interview met haar te houden. Dit omdat wij de beste interview vraag hadden ingestuurd. Het was natuurlijk een hele eer om dit te doen. Hieronder volgen enkele vragen die wij tijdens het interview gesteld hebben.

Hoe denkt u dat het komt dat u zo succesvol bent geworden?

' Hard werken, maar ik doe het dan ook met plezier. Gedrevenheid is erg belangrijk bij het schrijven van een boek. Ook is het belangrijk dat je partner je ook steunt. Het is vervelend dat wanneer je weer gaat schrijven dat hij of zij vraagt "ga je nou weer schrijven?" Gelukkig doet mijn partner Ellis dat niet. Wanneer we op vakantie gaan verveel ik me eigenlijk altijd wel een beetje, ik ben dan weer blij om thuis te zijn zodat ik weer lekker kan gaan schrijven.'

Hoe komt het dat u zo goed weet hoe jongeren denken over bepaalde situaties?
Met name door mijn dochters. Daar heb ik veel van geleerd. Ik lees ook veel tijdschriften die kinderen van jullie leeftijd ook lezen. Verder praat ik veel met jongeren, daardoor weet ik er ook veel meer van.'

Welke boeken las u vroeger zelf graag en waarom?

'Vroeger was er nog niet veel keus uit jeugdboeken. Maar de boeken die ik wel graag las, was de serie van de Kameleon. Want zelf woonde ik in een appartementje in Amsterdam, dus vond ik het altijd erg leuk om over avonturen buiten de stad te lezen.'

Heeft u nog tips voor als een van ons zelf een boek zou willen schrijven?

'Ja, ik denk dat je moet beginnen met de kleine dingen. Bijvoorbeeld van een belevenis die je van de dag mee maakt. Het hoeft maar iets heel kleins te zijn. Deze belevenis ga je uitwerken van begin tot het eind en je verzint er een

verhaal om heen. Zo moet je eerst heel goed gaan oefenen, doe dit meerdere keren opnieuw.'

Past u de schrijfstijl aan, aan de leeftijdscategorie en op wat voor manier doet u dat?

Ja natuurlijk doe ik dat, het moet ook wel. Als je jeugdboeken schrijft moet je makkelijke woorden gebruiken en schrijf je heel anders. Als je een volwassen boek schrijft kan je gewoon moeilijke woorden schrijven en een andere spanningsopbouw.'

Hoe lang heeft u over dit nieuwe boek gedaan?

'Ongeveer een half jaar. Dit is vrij langzaam, want normaal doe ik er meestal 3 tot 4 maanden over. Ik vond het wel fijn om een keer wat rustiger aan te doen.'

Houden uw kinderen ook van schrijven?

'Mijn jongste dochter houdt niet zo van schrijven. Mijn oudste dochter wel. Die maakt ook testjes op een site en schrijft daar altijd weblogs door de ogen van een ander meisje. Ze heeft ook al een eigen boek uitgebracht, maar niet in het genre dat ik schrijf. Ze is psycholoog en heeft een boek over psychologie uitgegeven.'

Bent u bewust met de ruimte bezig in een boek?

'Ja, dat ben ik zeker. Ik lees altijd aan het eind van de dag aan mijn partner Ellis voor wat ik al heb geschreven. Zij zegt dan altijd: "waar bevinden ze zich? Dat weet ik niet hoor." Als ze dat zegt, ga ik het daarna ook meteen weer veranderen.'

Wanneer wist u dat u schrijfster wilde worden?

'Al van jongs af aan wist ik dat. Vroeger als kleuter plakte ik blaadjes aan elkaar deed er een kaftje omheen en begon er krullen in te maken. Dat was dan mijn boekje. Ik zette dan de knuffels in een kring en begon te vertellen. Ik was wel heel streng want zodra ze niet luisterde kregen ze een draai om de oren. Verder had ik ook een bibliotheekje waar de knuffels alleen mijn eigen boekjes mochten komen halen. Maar ik zette beer altijd in een hoek met een ander boekje, als ik dan mijn kamer binnenkwam verraadde de knuffels en poppen beer altijd en dan moest hij een week achter het gordijn blijven.'

Vind u het ook niet leuk om in de film van uw verfilmde boeken mee te spelen?

'Ik heb eerst wel de acteurschool gedaan. Op mijn oude school zeiden ze namelijk dat ik geen goede schrijfster zou zijn omdat ik veel spelfouten maakte en schrijfster kan je ook nog worden als je oud bent. Daar merkte ik toch dat acteren niks voor mij is en dat ik gewoon schrijfster ben. Maar in elke film kom ik ook een stukje in voor, als figurant dat ik bijvoorbeeld uit de

bus stap. Maar daarvoor zit je wel heel vaak op de set en moet je steeds weer opnieuw en opnieuw. Dus ik ben blij dat ik geen grote rol speel en gewoon boeken kan schrijven.'

In welk perspectief schrijft u het liefst?

'Eerst schreef ik vaak met het hij/zij- perspectief, maar nadat ik uitgevonden heb dat ik ook in het ik- perspectief kan schrijven doe ik dat het liefst. Dan weet je ook precies wat ze denken waardoor je je goed kan inleven. Maar daardoor weet je niet hoe anderen denken of wat ze gaan doen. In 'Bangkok boy' heb ik er daarom ook voor gekozen om met een wisselend-ik-perspectief te schrijven. Het ene hoofdstuk gaat over Bo dat daarna over Joep.'

Bent u van plan om nog langer door te gaan met het schrijven van jeugdromans?

'Ik hoop nog lang door te gaan met het schrijven van jeugdromans. Als het boek 'Bangkok Boy' een groot succes wordt, ben ik van plan om nog meer jeugdboeken te gaan schrijven.'

Wat vind u de leuke aspecten van het schrijven?

'De leuke aspecten van het schrijven vind ik dat ik zelf kan verzinnen wat er gebeurt. Ik kan hierdoor een eigen wereld maken.'